května 1925 č. 7789/14 (věcný věstník 1925 č. 27 čl. 345), dle něhož jest za sňatky uzavřené s povolením podle služ. řádu A — VI pokládati sňatky důstojníků, uzavřené po 28. říjnu 1918 na základě povolení býv. rak.-uh. min. války (rak. neb uh. min. zeměbr.), vydaného nejpozději do 28. října 1918, na daný případ použíti nelze, poněvadž st-l ani netvrdí, že by byl podobné povolení před 28. říjnem 1918 obdržel.

Není tedy důvodnou námitka, že v době uzavření st-lova sňatku nebylo pro ně třeba povolení voj. úřadů, a jest nař. rozhodnutí, pokud zamítá st-lův nárok proto, že jeho sňatek byl uzavřen bez předepsaného povolení, odůvodněno ustanovením § 3 lit. a) zák. č. 41/1887.

Ovšem namítá stížnost ještě, že mno samo uznalo svého času st-lův sňatek tím, že mu až do prosince 1922 drah. přídavek na manželku vyplácelo, že výnos, jímž byly st-li tenkráte zaopatř. požitky přiznány a na jeho základě pak vypláceny, nabyl moci práva, pročež nemůže býti úřadem dodatečně změněn a že bylo tedy již také zastavení výplaty přídavku toho nesprávné. Ale také tato námitka není důvodná.

St-li byly, jak úvodem vylíčeno, přiznány výnosem mno z 11. listopadu 1920 ze zaopatř. požitků jen požitky shora uvedené, drah. přídavek na manželku nebyl mu ani tímto ani jiným výnosem mno přiznán a st-l také svými podáními, řízenými na mno, otázku tohoto nároku na spor nevznesl. Drah. přídavek na manželku byl st-li poukázán a vyplácen pouze voj. pens. likvidaturou, když jí st-l na její dotaz sdělil, že jest ženat. Nebyl tedy st-li přídavek ten přiznán žádným právní moci schopným rozhodnutím, nýbrž pouhým pokladničním poukazem, jejž může úřad kdykoliv změniti, shledá-li, že jím byl straně přiznán nějaký požitek neprávem.

Č. 6434.

Vojenské věci (Slovensko): O přebírání voj. gážistů býv. armády uherské a o lhůtách k podání přihlášek za převzetí jich do čsl. armády.

(Nález ze dne 30. března 1927 č. 6520.)

Věc: Alžběta B. v Bratislavě (adv. Dr. Lud. Medvecký z Bratislavy) proti ministerstvu národní obrany o nárok na vojenské zaopatřovací požitky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-lčinu žádost, aby jí byly přiznány zaopatř. požitky vojenské, zamítlo žal. min. nař. rozhodnutím z důvodu, že pro přiznání jich není podkladu ani v ustanoveních § 104 lit. a) — d) a §§ 100 a 105 zák. č. 76/22, ani v ustanovení § 2 nebo 5 zák. č. 194/20 a uvedlo v té příčině zejména, že st-lčin manžel, honvédský vrch. úč. rada 2. tř. František B. setrval po stát. převratu v činné službě maďarské armády, přihlášky do čsl. armády jako voj. gážista z povolání vůbec nepodal, do výslužby přeložen nebyl, ani nárok na zaopatř. požitky neuplatňoval a zemřel 1. března 1920 v egetíně v akt. službě maďarské armády.

St-lka nepopírajíc správnost těchto údajů, namítá, že jí přísluší nárok na zaopatř. požitky podle ustanovení § 104 lit. b) zák. 76/1922, poněvadž její manžel zemřel před vypršením lhůty stanovené pro podání přihlášky, neboť zemřel již před účinností zák. č. 194/1920, jenž přihlášku jakožto

podmínku pro převzetí a pro zaopatř. nároky zavedl, i před vydáním vl. nař. č. 514/1920, jež v § 1 stanoví, že lhůty pro přihlášky budou teprve určeny výnosy mno a že o přihláškách osob, majících dom. právo v území čsl. republiky, budou teprve vydány zvláštní předpisy — a že i kdyby byl manžel st-lčin lhůtu takovou zmeškal, stalo se tak pro jeho duševní chorobu i nemohlo by zmeškání to býti na újmu ani jemu ani st-lce.

Nss uvážil o stížnosti toto:

§ 104 lit. b) cit. zák. č. 76/1922 přiznává za určitých dalších podmínek zaopatř. požitky pozůstalým po oněch gážistech býv. armády uh., kteří zemřeli po stát. převratu, resp. před vypršením lhůty, stanovené pro podání přihlášky o převzetí do čsl. armády, pokud tato, — t. j. přihláška — byla předepsána. Nař. vlády ze 3. září 1920 č. 514 Sb., provádějící zák. z 19. března 1920 č. 194 Sb. o přejímání gážistů býv. armády stanovilo v § 1, že do čsl. vojska lze převzíti jen gážisty, kteří podali v předepsané lhůtě přihlášku podle výnosů vydaných mno (odst. 2) a že o přihláškách voj. gážistů, majících dom. právo na území, jež bylo mírovými smlouvami k čsl. republice inkorporováno, vydány budou mno předpisy zvláštní (odst. 3).

Ze znění těchto předpisů § 1 nař. č. 514/1920, jichž se stížnost dovolává, a ze znění § 6 téhož nař., jenž jedná o přihláškách, jež byly až do dne vyhlášení tohoto nařízení již definitivně vyřízeny rozhodnutím mno, je patrno, že odst. 2. § 1 mluví o výnosech, které o lhůtách k přihlášce již byly vydány, a že odstavec třetí nemá na mysli území, která již od převratu byla součástí čsl. státu, jako Slov., nýbrž území dodatečně získaná, jako Hlučínsko a Vitorazsko. Vykládá si tedy stížnost tato ustanovení zřejmě nesprávně.

Zákon č. 194/1920 přihlášek řečených a lhůt pro ně nezavedl, nýbrž je v §§ 1 a 2 předpokládá, a v důsledku toho udržel § 1 nař. č. 514/1920 v platnosti veškeré před vydáním zákona toho vydané předp. v mno ohledně lhůt k přihláškám o převzetí.

Lhůta k podání přihlášek o převzetí do čs. armády byla pro voj. gážisty býv. armády rak.-uh. neb uh. určena resp. prodloužena výnosem mno z 8. března 1919 č. 9834 (osobní věstník mno z 15. března 1919 č. 21 str. 157) do konce března 1919 a pro gážisty ze Slov. byla lhůta tato ještě prosloužena do 31. října 1919 (srovnej výnos mno z 12. února 1920 č. 103.438/8 z r. 1919, uveeřiněný v rozkazech zem. voj. velitelstev — v Praze rozkazem č. 22 z 28. února 1920).

Manžel st-lčin pocházel ze Slov., kamž dom. právem nesporně příslušel, a zemřel 1. března 1920, tedy po vypršení této lhůty. Poněvadž podle výše uvedeného ustanovení § 104 lit. b) zák. č. 76/1922 jest rozhodno jen, nastalo-li úmrtí nepřihlášeného gážisty do vypršení lhůty pro podání přihlášek stanovené, jest s hlediska zákona irelevantním, z jakého důvodu gážista přihlášky oné nepodal, i nezakládá podstatnou vadu řízení, jestliže žal. úřad nekonal za účasti st-lčiny šetření o tom, mohl-li st-čin manžel pro svoji chorobu včas přihlášku podati čili nic (srovnej nál. Boh. 2859/23 adm.).